

съ условие да бжде митрополитъ въ Ловечъ. Въ 1876 г., както знаятъ нашитѣ четци, въ България настѣпили общи народни възстания за освобождение. Новиятъ владика — митрополитъ Йосифъ въ Ловечъ се грижелъ да запази народа отъ обири, мъчения и кланета. Него посрѣщатъ добре всички, поздравяватъ го и той ги благославя. Младиятъ владика се заема да спаси затворенитѣ българи, особено Тодора Каблешковъ, за когото турцитѣ казвали, че билъ апостолъ (първи бунтовникъ). Митрополитъ Йосифъ се погрижилъ да успокои народа. Той се запозналъ съ главнитѣ турски чиновници и офицери, та ги укротилъ къмъ злочеститѣ българи. Безъ страхъ, само съ дякона си и 2—3 придружници, владиката обиколилъ своята епархия, насърдчилъ свещеницитѣ, отворилъ училища и църкви, поставилъ учители и епитропи.

Така вървѣла работата на Йосифа цѣла година.

Йосифъ български екзархъ

Времената били бурни и опасни. Въ Цариградъ заседавали посланицитѣ (министритѣ) отъ всички велики държави да видятъ, защо българскиятъ народъ се бунтува и какъ може да му се помогне. Надеждитѣ на българитѣ за освобождение растатъ, но султанътъ и неговитѣ съветници не даватъ нищо.

Единъ день, на 12/24 априлъ 1877 г., въ цѣлото турско царство като гърмотевица се прѣснало известието, че рускиятъ царъ Александъръ II обявилъ война на султана за освобождение на България. Българитѣ много се изплашили. Бояли се да не би башибозуци да трѣгнатъ по селата и да колятъ злочестото българско население, както станало въ Батакъ, Брацигово, Панагюрище презъ 1876-та година.

Въ Цариградъ българскиятъ екзархъ Антимъ I се загрижилъ много за народа. Той повикалъ двама българи и тайно ги изпратилъ до царетѣ и министритѣ въ